

TONI R. TOIVONEN

Kuvataiteen maisterin opinnäyte | Kirjallinen osa

TEOKSEN VÄKIVALTAISUUDESTA

+

Dokumentaatio

Presence | tm-galleria | 2014

Between hope and despair | Galerie Forsblom | 2015

Taideyliopiston Kuvataideakatemia 2015

Adobe Reader: valitse Näytä Sivunäyttö Kaksi sivua (Two Page View), Näytä Kansilehti (Cover Page) kaksisivua -toiminnon aikana.

TEOKSEN VÄKIVALTAISUUDESTA

Kirjallinen osa

“Beuys experienced a severe depression between 1955 and 1957. After he recovered, Beuys observed at the time that his personal crisis caused him to question everything in life and he called the incident a shamanistic initiation. Shamanism is related to death and the shaman is the mediator between this world and the Otherworld”. -Joseph Beuys

(Wikipedia 2015: Joseph Beuys.)

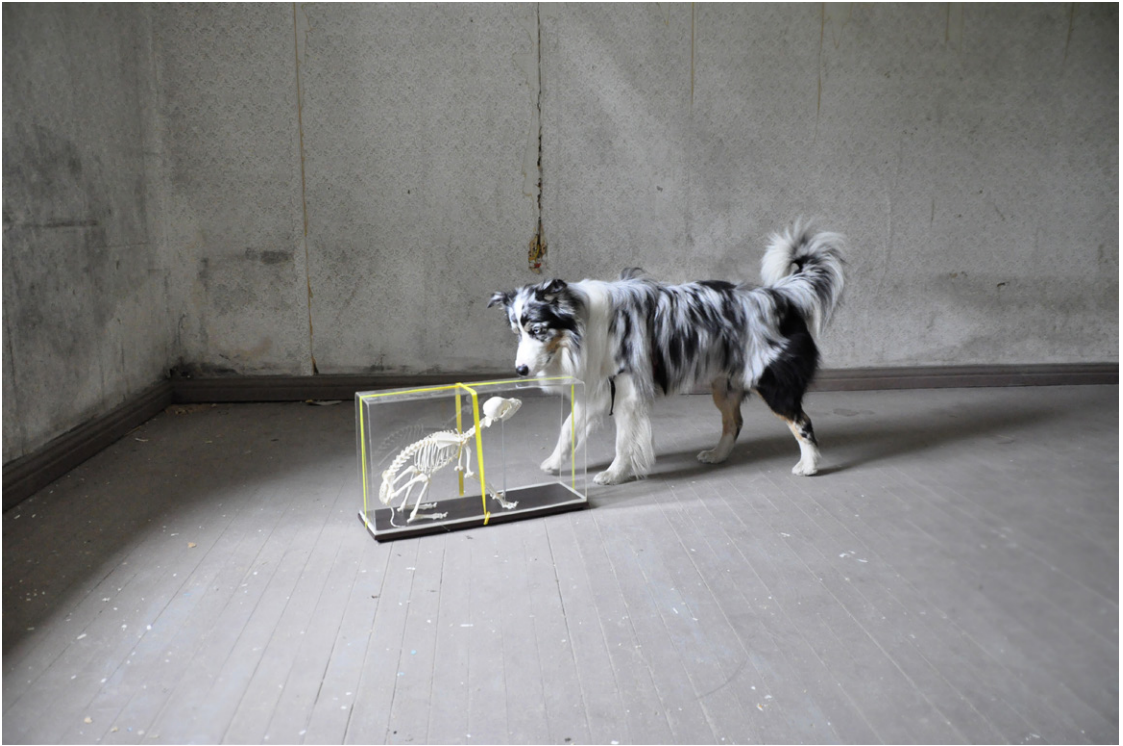
Keväällä 2014 sanoin irti pienen torppani metsän keskellä. Samaisen, jonka makuuhuoneessa olin työstänyt ensimmäisen lopputyönäyttelyni suuri-koiset teokset tm-galleriaan Helsinkiin. Kesän asuin milloin missäkin, kesämökillä, anopilla ja viimein koiran kanssa autossa, jonka parkkeerasin hylätyn meijerin viereen erään järven rannalle. Meijeristä tuli uuden teossarjan pääasiallinen toteutuspaikka.

Kylmä kivirakennus roikkuvine tapetteineen, jonka porraskäytävä oli muutamana vuosi sitten toiminut eräänkin kyläläisen porttina tuonpuoleiseen. Yksinäisyys oli läsnä. Paikka oli myös tavallaan irti ajasta, joka toimi inspiraationa muutoin äärimmäisen sekavassa elämäntilanteessa.

Uuden teossarjan toteutus erosi jonkin verran kaikesta siitä, mitä olin aiemmin taiteillut.

–Löysin kuolleen peuran keskellä yötä nelostieltä. Ohituskaistan ja vastaantulijoiden välissä oli pieni aita, jota se oli ollut ylittämässä. Kiirehdin seuraavalle bensikselle, ostin leivän ja jättesäkkejä, käännyn takaisin. Kaikki oli valmiina. Pysähdyin, keräsin peuran, joka oli painava, paljon koiraa painavampi. Heitin sen säkkiin, säkin autoon ja katsoin toisaalle ikään kuin huomaamatta sitä autoa, joka hieman hidasti ja uskoakseni ihmetteli, kenen ruumista kumihanskoineni, jättesäkkeineni nostelin pakettiauton perälle. Poljin kaasua kääntyen heti seuraavasta risteyksestä pikkuteille. En voinut nukkua autossa tänä yönä.

“This is the difference between sculpture and painting. They’re going, ‘It’s not really a fucking boat. It’s paint on canvas.’ This is the dilemma I have. There’s this great thing which fucking Anthony Caro is the bastion of: ‘truth to materials’ in sculpture. You don’t see it in the painting, because painting’s illusion from the start.

-I mean, ideally, as an idealist, I would really love everything to be as real as possible. But life’s real and art’s not real. It’s just fundamentally not fucking real.”

-Damien Hirst

(Gordon, B. & Hirst, D. 2001, 180.)

Haluan lähestyä sitä, mikä on totta, lähestyä materian totuuden käsitettä maalauksessa. Ei “figuratiivinen” tai “abstrakti”. Sen sijaan pyrin siihen, että teos on, eikä esitä mitään.

Viimeisimmät teokseni olen tehnyt mädättämällä löytämiäni kuolleita eläimiä messingin päällä. Messinki hapettuu, syntyy maalaus ilman mitään lisättä.

Yves Klein kastoi naisen maaliin ja painoi kangasta vasten ja jätti jäljen. En ymmärrä miksi maalia tarvitaan. Eläin sitoo ja on eläessään sitonut itseensä energiaa, jonka se luovuttaa kuolemansa jälkeen ja jonka messinki ottaa vastaan. Eläin katoaa, mutta sen läsnäolo jää metallin pintaan ja lopulliseen kuvaan. Syntynyt jälki ei esitä viimeistä läsnäoloa, vaan se on siinä todella.

Hirstin mukaan laittamalla mitä tahansa laatikkoon, tulee siitä teos. Haluaisin olla tuon laatikon sisällä, en katsoa teosta ulkoapäin. Mark Rothko sai Michelangelon teoksien kautta eräänlaisen pakkomielteen siitä, että hyvä teos on “ikkuna johonkin”. Haluan että teos on samassa tilassa katsojan kanssa. *Teos on, eikä esitä mitään*. Tämä on lienee jonkinlaista realismia. Tai Hermann Nitsch:n mukaan: todellinen tapah-tumapaikka/eräänlainen reliikki performanssista (Schmied, W. 2006, 36.).

Francis Bacon puhuu ‘totuuden brutaalisuudesta’, siitä kuinka se, mikä on totta/maalia vaikuttaa ihmiseen suorasti. Olen alkanut uskoa teoksen väkivaltaisuuteen. Viittaan tässä kuitenkin asian raakaan esit-tämiseen, ja vähemmän niihin raakuuksiin, joita kuvien voidaan tulkita esittävän. Edellä mainittu olkoon se ideaali väkivaltaisuus, jota kohti olen viimeaikoina huomannut pyrkiväni. Toisaalta teokset todentavat myös helpompaa (materiaalin ja teon) raadollisuutta tavallaan porttina edellä mainittuun. *–Ehkä turhaan?*

“It’s not so much the painting that excites me as that the painting unlocks all kinds of valves of sensation within me which return me to life more violently”

-Francis Bacon

(Gordon, B. & Hirst, D. 2001, 125.)

–Oli puolivuotta siitä, kun aloitin eläinteosten tekemisen ja hiljalleen alkoi tuntumaan, että olin pääsemässä sisälle prosessiin. Päivittäin näin kuoleman (tai erään version siitä). Haistoin sen imelän hajun autossani, vaateissani, ihollani. Hengittäessäni suun kautta, pystyin maistamaan sen. Kohtasin useita eläimiä ja olin mukana niiden “viimeisessä läsnäolossa”. Ympäroin itseni kuolemalla ja pian kuolema tuli luokseni. Mukanaan se toi kuvia, joita minun tuli toteuttaa.

Näistä kuvista yksi oli muodostunut pakkomielteeksi.

–Hevonen.

Uskoin, että teosteni aiheena on läsnäolo. Mietin viimeisen läsnäolon ideaa jatkavaa teosta huomattavasti isommassa mittakaavassa. Ajatuksissani oli suurehko (2m x 3m) teos, jolla tuoda painetta asialle.

Ajatuksissani eläinpinon päällimmäisenä oli hevonen, lähtökohtaisesti lienee siitä runollisesta syystä, että samoihin aikoihin oli ainut hevonen jolla olen ratsastanut toinen jalka jo ”vihreämmillä laitumilla”. Ennen kaikkea tarkoituksenani oli kuitenkin tuoda prosessi lähemmäs teki-jäänsä. Tähän uskoin pääseväni tekemällä jotakin tarpeeksi järjetöntä, jotakin, jonka jo tekeminen olisi ruumiillisempaa. Myöhemmin prosessin muuttuessa ajatuksesta teoiksi, alkoi tekeminen vastaamaan jo kokonsa ja muotonsa puolesta aiempia lähemmin myös kokemuksiani ihmisen hautaamisesta. Toisaalta koen jälkikäteen osittain riisuneeni prosessilta sen järjettömyyden, kesyttäneeni sen ja näin ehkä osittain riistäneeni siltä teoksen omia sääntöjä rikkovan luonteen/”väkivallan”.

Ajatus hevosesta ei ainoastaan saanut ideaansa aiempaa henkilökohtaisemmista syistä vaan myös sen toteuttaminen tuntui lähes mahdotonta, joka on aina innostava merkki. Jotta satoja kiloja mätänevää lihaa ja sairas idea taipuisi teokseksi, vaatisi se kuorma-autojen, traktoreiden, kaivinkoneiden lisäksi itsensä ylittämistä.

–Seuraavaan messinkilevyyn kuvan hapettaisi hevosen ruumis. Jos kaikki menee suunnitelmieni mukaan, syntyy teos, joka on vaikea ohittaa.

THE ONLY HORSE I EVER RODE

Yhdeksän kuukautta ensimmäisestä ajatuksesta. –Olen viimeisen puolen vuoden aikana ollut yhteydessä kaikkiin anoppini etupihalla törröttävästä ”kammioista” (tapahtumapaikasta) 500kilometrin säteellä hevosia hoitaviin, -lopettaviin, niillä kilpaileviin tai niitä muulla tavalla harrastaviin tahoihin. Kävin noin sadatta viestiä ja toista kymmenettä puhelua erään eläinlääkärin ja toisen hevosia ruoaksi teurastavan kanssa.

16.11.2014 Sain viestin, että on hevonen, joka joudutaan lopettamaan huomenna ja minulla olisi mahdollisuus saada se taiteen käyttöön, mikäli onnistuisin järjestämään sille kuljetuksen.

Suuret mustaa kiiltävät korpit seuraavat tapahtumaa rehevän kuusikon ojentuvilta oksilta. Hallin takaoven vierellä laatikossa sonnin pää. Veri höyryää viileässä ilmassa, kun varmistan vielä hevosien kuolemantuomioon johtaneen vamman vakavuuden (itseni takia, vaikka mitäpä sille olisin voinut). Kauha laskee hevosien autotrailerin päälle, valkoinen kevytpeite ja paketti sidotaan oranssilla liinalla. Tapahtuu kuljetus. Vilkuilen perässä hytkyvää materiaalikuljetusta. Vastaan ajaa hevoskuljetusautoja. Saavun teoksen toteutuspaikalle ja hämärtyvässä illassa traktori nostaa hevosien maahan. Väännän jäykistyvän hevosien haluttuun asentoon vaivalla, köydellä ja laudan kappaleilla. Peittelen hevosien ja jään odottamaan aamua.

“Well, ‘violently’. Maybe that’s what an artist is. - You can replace ‘more violently’ with ‘more colourfully beautifully’ and it’s exactly the same thing. ...What floats Bacons boat is violence. And what floats Matisse’s boat is colour. And there’s no fucking difference is what I’m saying.”

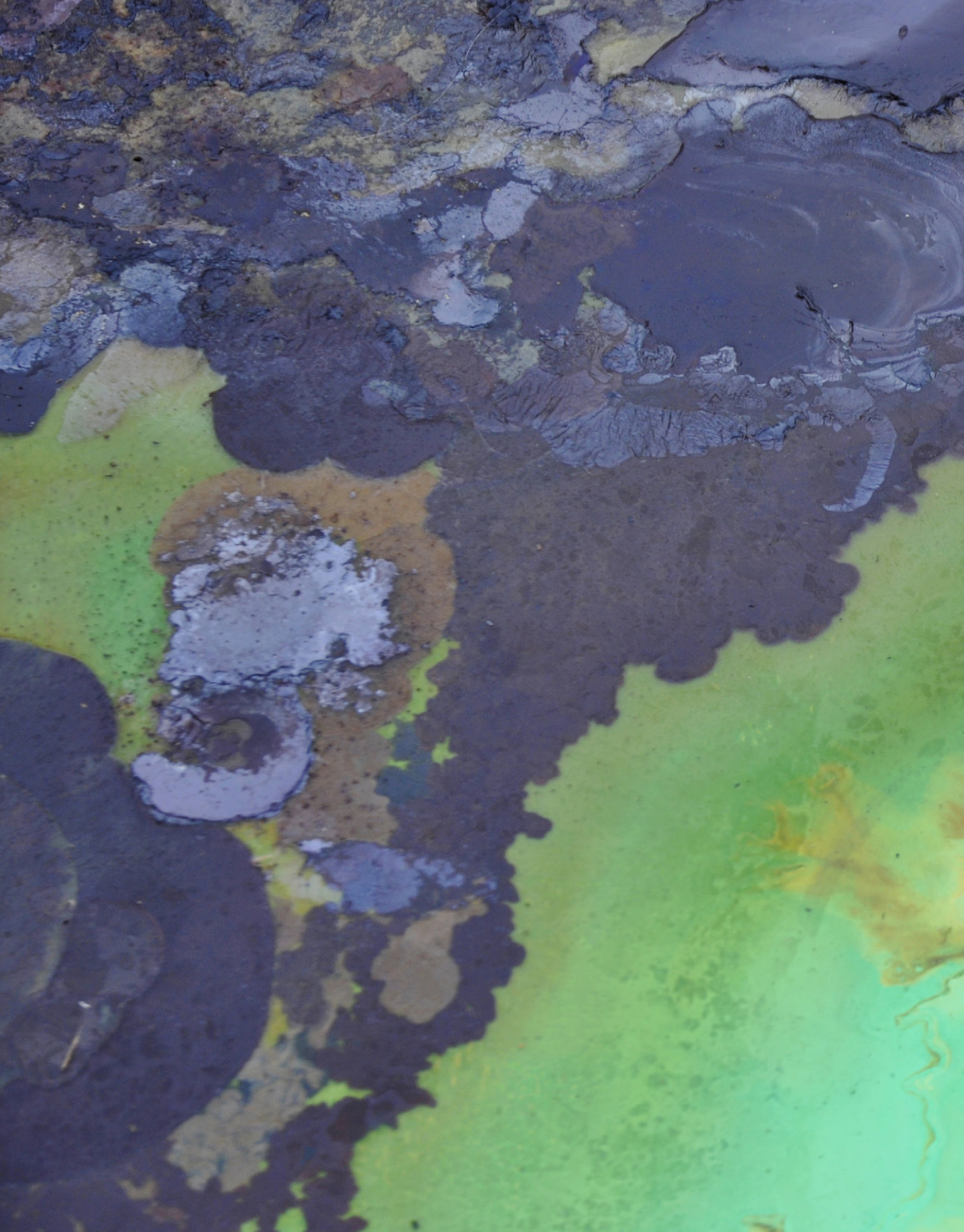
-Damien Hirst

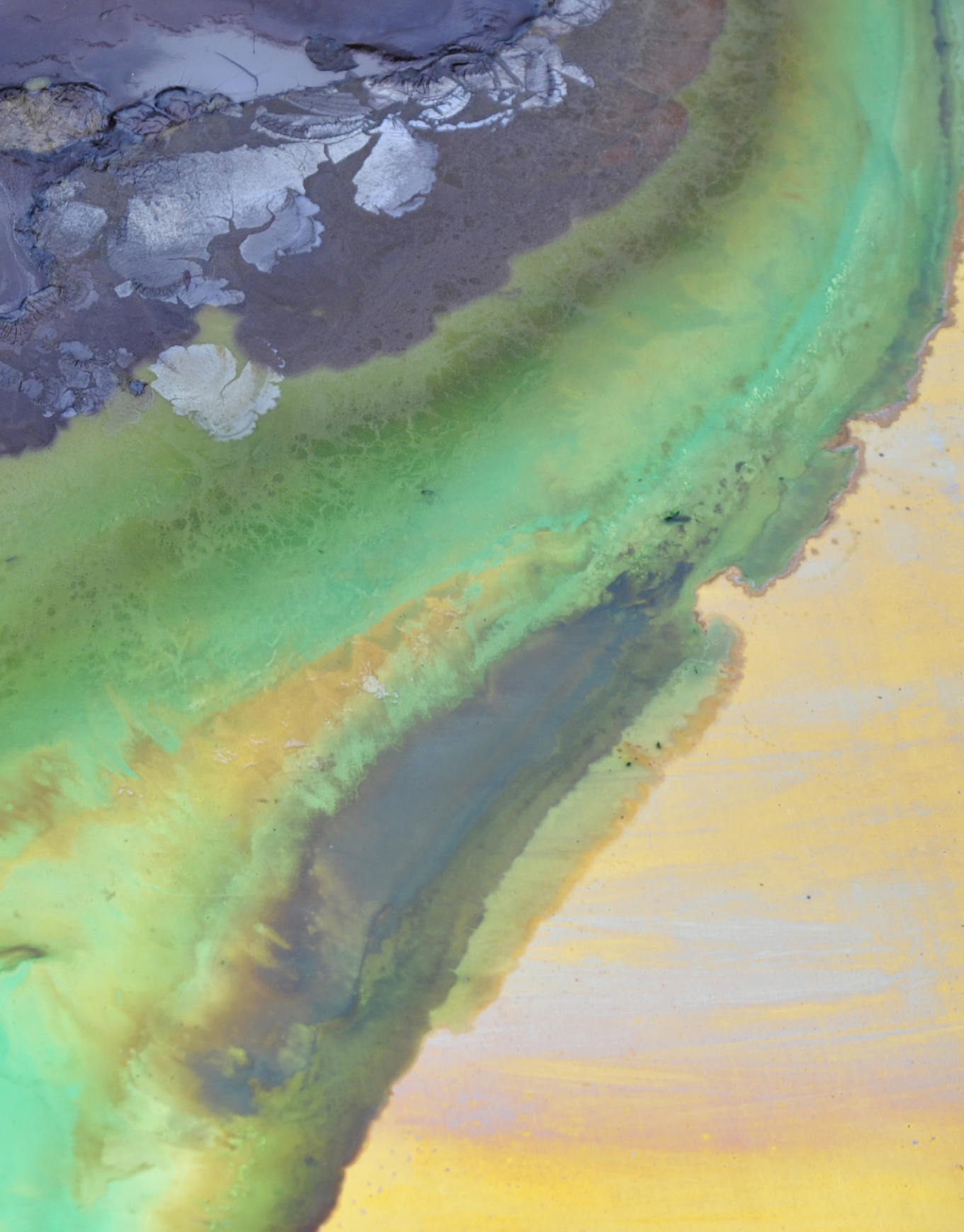
(Gordon, B. & Hirst, D. 2001, 125.)

–Aloitin ennen auringon nousua. Valon noustessa pääsin käsiksi messinkiin ja sen puhdistavaan asetoniin. Traktorin piikissä liinoilla roikkuvan hevosen hiljalleen samentuva tuijotus. 500kiloinen ruumis on todellinen. Turkki saman värinen, kuin se antiikkinen astiakaappi, jonka ostin keittiöön ja joka lojuu hyödyttömänä makuuhuoneen lattialla. Näihin vaiheisiin tarvitaan kolme miestä ja yksi nainen. Pidän kirjaimellisesti kiinni kaikista naruista, kun hevonen lasketaan messingille. Turvan päälle laitan kiven, kunnes turpa koskettaa pintaa. Nostamme hevoselle rakentamani puisen kehikon sen ympärille. Ilta alkaa pimentymään kun viimeistelen kehikkoa ("kammiota") peittävää plastiikkaa. Tuon vierelle lämmittimen ja rakennan lämpöä pitämään vielä toisen kerroksen kevytpeitteestä. Hetkittäin annan itselleni mahdollisuuden ajatella eläintä myös menetyksenä.

“What Bacon said about the violence of his life, the violence he has lived amongst, is that it is different from the violence in painting, “that to speak about the violence of paint, it has nothing to do with the violence of war, it’s to do with an attempt to remake the violence of reality itself.” (Remfry, D. 2009.)

Baconille kuolevaisuus oli pakkomielle. Hänen mukaansa, jotta on innostunut elämästä, on silloin myös oltava innoissaan sen vastakohdista, kuten varjosta ja kuolemasta, oltava tietoinen niistä, kuin kolikkoa heittäisi elämän ja kuoleman välillä. Bacon sanoi myös olleensa yllättynyt aina aamulla herätessään, toisinaan heräten optimistina ja toisinaan täysin vailla toivoa.

Francis Baconin puheet totuuden brutaaliudesta (“brutality of fact”) eivät viittaa väkivaltaisuuteen teoksessa vaan ennemminkin maalin/maalaamisen väkivaltaisuuteen, siihen kuinka maalin materiaalisuus vaikuttaa meihin olentoina. Tämän ajatuksen hän täydentää todetessaan, ettei tällä väkivaltaisuudella ole mitään tekemistä sodan väkivaltaisuuden kanssa. Ennemminkin kysymys maalin väkivaltaisuudesta liittyy sen erottamasta kyvystä olla suorassa yhteydessä hermoston kanssa. Sillä ei ole mitään tekemistä esitetyn objektin luonteen kanssa.

“Do you not think that when you talk about recording different levels, among other things what you might be doing is precisely expressing one and the same time a love of the person being painted, and the hostility towards them? And that the marks that you are making, are both a caress and a blow, an assault?”

-David Sylvester: Francis Baconille (Zeewier, J. 2013.)

–Olen tasapainoillut henkevyuden ja raadollisuuden välillä. Tekemisessäni lähestynyt elämän dualistista luonnetta. Teoksen voi löytää jostakin toivon ja epätoivon väliltä. Asian lähes raakaan kohtaamiseen on aina liittynyt vastakohtana sen kullanhohtoinen, arvokas ja levollinen puoli.

Toisinaan teokseni kommunikoivat väkivaltaisesti. Teoksen väkivaltaisuus tarkoittaa kuitenkin jotakin muuta, kuin “ruumiillisen koskemattomuuden loukkaamista”. Teoksessa se tarkoittaa esimerkiksi asian eri puolien esittämistä suoralla tavalla. Toinen sanan ‘väkivalta’ määritelmä on “vahingoittava voimakeinojen käyttö” (Suomisanakirja 2015: Väkivalta). Voidaan ajatella, että teoksen kokeminen on sekin parhaimmillaan ruumiillista ja teoksen tekeminen joko rakentavaa tai hajottavaa voimakeinojen käyttöä. Toisinaan taiteellisen prosessin voidaan siis sanoa olevan väkivaltainen. Taide on ja sen on oltava taistelu. ‘Art is a battle from which no gain is expected’ (ensimmäisen hevosteoksen nimi).

Tässä taistelussa ei kuitenkaan ole kyse kuolemasta. Barokin taiteen suurimpana saavutuksena oli huomata, että kuoleman kohtaaminen johtaa parhaimmillaan ymmärrykseen siitä, että minä eli katsoja olen yhä elossa. Tämä saattaa taas johtaa jopa elämästä nauttimiseen. Näin kyse on siis elämästä yhtä lailla ellei ihan kokonaan. Ymmärrykseni tästä sai hahmon vasta ennen viimeisen lopputyönäyttelyni ripustusta, esikoiseni syntymässä. Syntymän kautta ymmärsin käsitteleväni yhtä elämää, kuin kuolemaa. Syntymään konkretisoitui onnistuneimman taideteoksen tavoin samat epätoivon ja toivon elementit joita olin eläinteoksissani ajanut takaa.

“If you wake up in the morning and you have some ideas and you have to make them and this becomes like a kind of almost obsession and you have to create, and you have an urge to create, you are definitely an artist. But you are not a great artist, you are just an artist. [...]

...and also, I think that great artist have to be ready to fail. [...]

I have this obsession about one thing and then I had to do it. And mostly I will do the work that I am afraid of. If I am really afraid of the idea this is exactly the point I have to go. Because if you do the things that you like, you never change. There is nowhere to go, you always do the same shit again and again.”

-Marina Abramovich (Louisiana Channel, 2013.)

Viikkoa myöhemmin lähdin katsomaan hevosta. Olin laskenut ilman lämpötilan ja huomioinut kosteuden. Ensimmäinen tarkastus tuli tehdä viikon kuluessa. Asia jota en ollut laskenut oli hevosen lihavuus. –*Näin kuplia turkissa. Tämä oli se hetki jossa laskeminen loppui ja taide tapahtui (tällä kertaa).*

–*Nahan alainen rasvakerros oli alkanut kiehua. Uloin oli valahtanut paikka paikoin suurina ja pieninä levyinä metallille. Ja syntyneistä reiteistä valunut rasva. Rasva, joka hytyi ympäröivän pakkasilman päästessä siihen käsiksi oli kasaantunut 10 sentin paksuiseksi kerrokseksi “teoksen” (niin kuin sen silloin ymmärsin) päälle. Rasva oli tuonut mukanaan Joseph Beuysin, lämmön ja mitä kauneimmat orgaaniset värit.*

Sain viereiseltä maatilalta traktorin seuraavaksi päiväksi nostamaan jäljellejääneen tapahtumapaikalta. Alta paljastui paikoitellen tarkka kuolinnaamio ja sitä ympäröiviä todisteita prosessista (ja viimeisestä läsnäolosta).

“What is communicated in language can not be externally limited or measured, and therefore all language contains its own incommensurable, uniquely constituted infinity.”

-Benjamin Walter (Bullock, M. & Jennings, M.W. 1996, 64.)

Se mikä tapahtuu teoksen sisällä sen omalla kielellä, on aina totta teokselle. –Mutta vain rikkomalla teoksen omia sääntöjä voidaan lähestyä sen “väkivaltaisuutta”.

“I believe that truth has only one face: that of a violent contradiction.”

-Georges Bataille: Violent Silence (GoodReads 2015a.)

Sanotaan, että eräs kielen väkivaltaisuuksista toteutuu, kun kieli rikkoo omia sääntöjään. Kuvataide on myös oma kielensä ja näin ajatus pätee yhtä teoksen kanssa. Tähän vastaaminen on vaikeaa mutta vastauksen on oltava helppo. Teos voi olla kysymys, mutta jos se vastaa kaiken katavasti itseensä ei se toteuta teoksen väkivaltaisuutta mainitulla tavalla. Teoksen omien sääntöjen hajottaminen todentuu ehkä jonkinlaisena epäloogisuutena, selittämättömyytenä tai kaavoista irtautumisena, joihin koen syntyneen teossarjan olevan askel, en harppaus.

Teoksen täytyy haastaa omat rakenteensa, jotta se irrottautuu vastaanottajan helposti ymmärtämästä kaavasta ja näin näyttäytyy. Teosteni kohdalla tämän uhka konkretisoituu ainakin esteettisyydessä (myöhemmin yhtälailla “shokkiarvossa”). Kauneuden verkkoon on katsojan helppo sotkeutua jäädäkseen koskaan saavuttamatta ns. *syvempää sanomaa*.

Pidemmän pohdinnan tuloksena tulin kuitenkin siihen johtopäätökseen, että estetiikka ei olekaan ihan yksinkertainen juttu. Ulkoinen (tai jopa kauneus) ei ole selkeä eri, kuin *syvempi sisältö*. Oikeammin sen luonne tukee sisältöä ja lomittuu sen kanssa. Tietty sisältö näyttäytyy tietyllä tavalla (toisinaan jopa väkivaltaisesti). –*Mutta onko kuitenkin niin, että en saa antaa ulkoisen (ja visuaalisen väkivallan) lyödä yli, jotta voin kuulla teoksen “hienostuneemman äänen”?*

Kaiken kaikkiaan pyrkimykseni on jättää teokset yhä lähemmäksi hetkeä, jossa teoksen väkivaltaisuus (totuus/teoksen syntymä) todentuu.

–Siinähan sinä olet.

Teos oli välitön ja heti, kun hevosen jäänteet nostettiin levyn päältä.

–Sittemmin olen ajanut sinut loitommalle. Kaikki tuon hetken jälkeen on ollut säällittäviä yrityksiä toistaa se tunne ja tilanne. Ja ehkäpä se tasapainoa hakeva elin korvieni välissä pakotti pesemään ja lopulta tuomaan sinut helpommin hyväksyttävään muotoonsa.

Ennen vanhaan koin tyydytyksen luodessani illuusion (toisinnon) silmän ja maalia päässään kannattelevan siveltimen avulla. Ennen vanhaan ei tarttenut kiihuttaa mätää lihaa traktorin nokassa, ei kasta paljasta ihoa vereen, eikä syljeskellä toisaalle palavan karvan käryn valloittaessa sieraimet. Ei tarvinnut tehdä mitään niin suurta etten yksin sitä jaksaisi nostaa. Ei tarvinnut tehdä mitään mahdotonta, eikä mitään tavatonta ja ”ihan normaaliakin asiat” tuntuivat joltakin.

Vedän saappaat jalkaan ja lähden katsomaan sitä mäyrää, jonka löysin pariviikkoa sitten lähimmän tien vierestä muutaman kilometrin päästä ja jonka olen levittänyt ikään kuin Baconin tapaan levyille. Ryhdyn ihmettelemään, miksi tämä ei sitten lähtenytkään kupliimaan? Puoliksi irronnut pressu tärisee tuulessa.

“The power of death signifies that this real world can only have a neutral image of life, that life’s intimacy does not reveal it’s dazzling consumption until the moment it gives out.”

-Georges Bataille: Theory of Religion (GoodReads 2015b.)

Dokumentaatio

Viimeisimmät teokseni olen tehnyt mädättämällä löytämiäni kuolleita eläimiä messingin päällä. Messinki hapettuu, syntyy maalaus ilman mitään lisättyä.

Eläin sitoo ja on eläessään sitonut itseensä energiaa, jonka se luovuttaa kuolemansa jälkeen ja jonka messinki ottaa vastaan. Eläin katoaa, mutta sen läsnäolo jää metallin pintaan ja lopulliseen kuvaan. Syntynyt jälki ei esitä viimeistä läsnäoloa, vaan se on siinä todella.

Tekemisessäni korostuu elämän dualistinen luonne. Teoksen voi löytää jostakin toivon ja epätoivon väliltä. Asian lähes raakaan kohtaamiseen liittyy vastakohtana sen kul-lanhohtoinen, arvokas ja levollinen puoli.

BETWEEN HOPE AND DESPAIR

Galerie Forsblom

Helsinki

13.2. - 8.3.

2015

RITUAL OF EXISTENCE

Messinki, kuolleen eläimen jäänteet

Brass, original substances of a dead animal

49 x 49cm

2014

VIOLENT DREAMS
Messinki, kuolleen eläimen jäänteet
Brass, original substances of a dead animal
51,5 x 41,5cm
2014

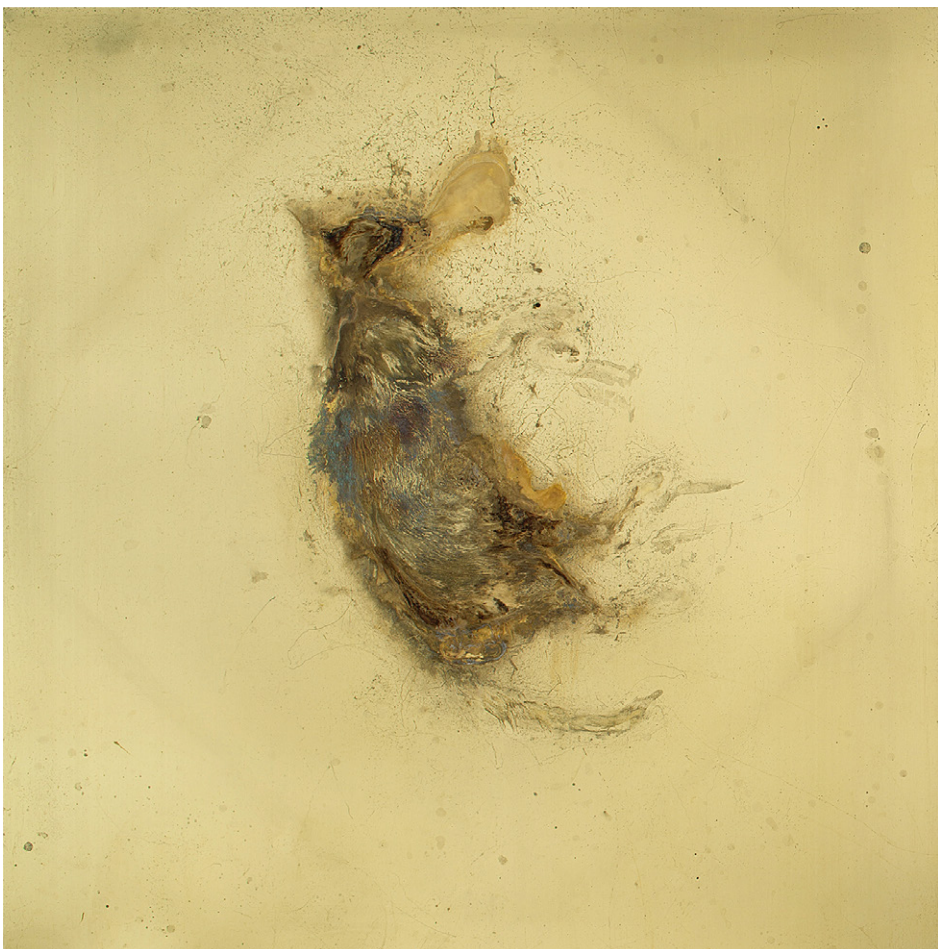
TO WHOM DO YOU BELONG?

Messinki, kuolleen eläimen jäänteet

Brass, original substances of a dead animal

100 x 100cm

2014

YOU TURNED ME INSIDE OUT
Messinki, kuolleen eläimen jäänteet
Brass, original substances of a dead animal
100 x 100cm
2014

THE BATTLE FROM WHICH NO GAIN IS EXPECTED

Messinki, kuolleen eläimen jäänteet

Brass, original substances of a dead animal

200 x 300cm

2015

THE ONLY HORSE I EVER RODE

Messinki, kuolleen eläimen jäänteet

Brass, original substances of a dead animal

200 x 300cm

2015

LIFE WITHIN

Messinki, kuolleen eläimen jäänteet

Brass, original substances of a dead animal

40,5 x 40cm

2014

Kaaos tuo esiin kuvia, kuvia jotka minun on tehtävä. Vailla yhteistä lähtökohtaista teemaa, on syntyvillä kuvilla kuitenkin yllättävän paljon yhteistä. Yhteistä on tunnetila, mutta tunne ei kuitenkaan ole yksiselitteinen...

Näyttelyn teoksissa poistaminen on samankaltaisessa roolissa, kuin niiden rakentaminen. Kyse on yhtälailla asioista, jotka eivät ole. Mahdolliseen katoamiseen ja varmaan kuolemaan liittyy voima, joka on jopa rakentamista todellisempi.

Tämä katoavaisuus todentuu muun muassa liitutauluille tehdyissä teoksissa. Samaa potentiaalisen katoamisen energiaa kantaa myös näyttelyn installaatio 'When we were immortals', jossa gallerian lattialla makaava ja hiljaa "hengittävä" musta karitsa on pienenä ison tilan lattialla vaarassa jäädä jalkoihin.

Huomaan hiljalleen jättäväni taakseni perinteisen maalauksen kehykset. Osittain tästä syystä Taidemaalariliiton galleria toimii loistavana estradina tämänhetkiselle taiteelliselle prosessilleni.

(Näyttelyn lehdistötiedotteesta)

PRESENCE

tm-galleria

Helsinki
12.3. - 30.3.
2014

ALL THE COLOURS AGREE ON BLACK
Liitutaulu, puu, liitu, ruumiinnesteet
Black board, wood, chalk, body fluids
165 x 122cm
2014

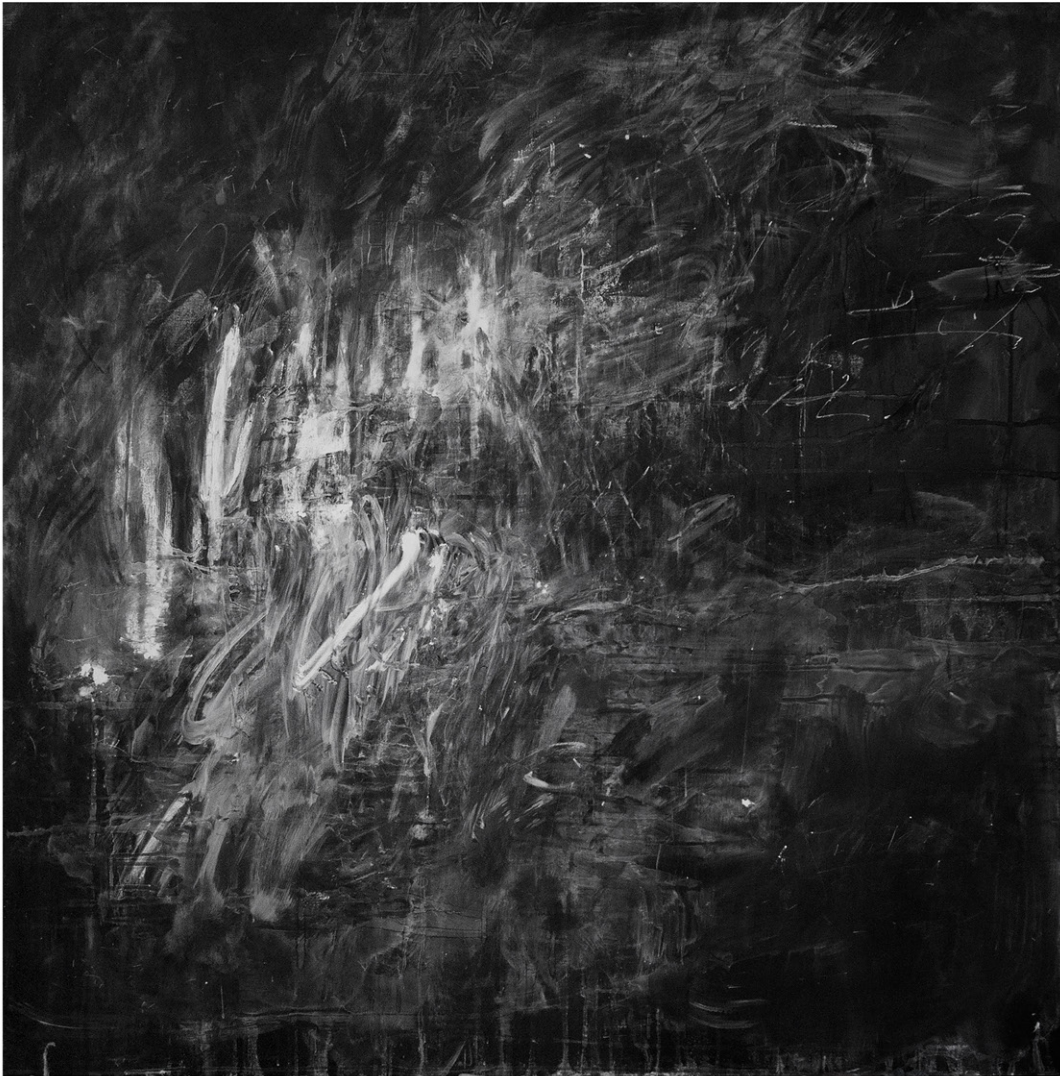
WITHOUT BEGINNING WITHOUT AN END

Liitutaulu, puu, rauta, liitu

Black board, wood, iron, chalk

100 x 150cm

2014

I THINK ABOUT MYSELF CONSTANTLY IN THE FUTURE IN THE PAST TENSE

Liitutaulu, puu, liitu

Black board, wood, chalk

150 x 150cm

2014

TWENTY SEVEN

Liitutaulu, puu, liitu

Black board, wood, chalk

130 x 140cm

2014

SOMETHING MUST BREAK

Ruoste, pigmentti, ja vuoden 2013 alkuperäinen teos (rauta, paperi, mustesuihkutuloste)

Rust, pigment, and original art work from year 2013 (iron, paper, ink jet print)

200 x 150cm

2014

~~Perhe ja heidän uhrilampaansa~~ perhe ja heidän uhrilampaansa

286

PERHE JA HEIDÄN UHRILAMPAANSA – FAMILY AND THEIR SACRIFICIAL SHEEP

Alkuperäiset kirjansivut, tussi, kuulakärkikynä, teippi

Original book pages, marker, ballpoint pen, tape

20,5 x 13,5cm

2011-2014

Laihoja lehmii vuoristossa

[redacted]
 [redacted] kuuluisaa Sevan järveä alkoi jyrkka nousu. Meidän oli
 ajettava [redacted] yli. Tie kierteli kolkkoja siikakia nostaa
 [redacted] korkeuteen. Ylhäältä näimme lentävien
 [redacted]
 [redacted] kukkalempoja. [redacted]
 - Kyllä ymmärtää, että tällaiseen maan valloittaminen on ollut
 vaikeaa.
 Kasvusto muuttui ja köyhtyi mitä yleemmäksi tulimme. Lehtien
 tilalle tulivat havupuit, kunnes puusto loppui kokonaan ja
 vuoret olivat alastomia ja kylmiä. Viimeksi astetta askkeen oli suuri
 tuntakin oli tien vierustoilla jopa kirkoksina.
 [redacted] oli elämä [redacted] lehmii ja lampaita,
 aikeellisia kyläpahoja silvottomine pihoineen ja ränsistyneine
 korakemaksineen. Mutta kaiken keskellä näimme myös jotain hy-
 vin kaunista. [redacted]

LAIHOJA LEHMIÄ VUORISTOSSA – SKINNY COWS IN THE MOUNTAINS

Alkuperäiset kirjansivut, tussi, kuulakärkikynä, teippi

Original book pages, marker, ballpoint pen, tape

20,5 x 13,5cm

2011-2014

[redacted] komeasti olivat
olemassa. [redacted]

Suunnittelijoina ovat olleet [redacted]
[redacted] on tyhjän lemmikinsä kirkko.

[redacted] piha oli [redacted] eloton, — [redacted] kaikki
kuin äänettömään [redacted] kangistunutta. Talt-
tuva tuuli kohisi vain hiljaa umpeen pyryttyneellä
pihalla, viskaten vielä silloin tällöin tuprahtavia
lunja kinoksesta töröttävään, hiiltyneiden [redacted]
päiden peitoksi.

millään — Ei ole arvoa — Sillä kaiken me — Tuhoamme

heidän tajunnastaan oli
ilmeisesti hälvennyt kaikki [redacted]

— [redacted] lehmä on ojassa, [redacted]
[redacted] lylä vielä sijottamme

Ja sieltä palatessaan [redacted] taas asettui hajareisin ai-
ruen eteen, hiljensi äänensä ja kysyi:

— Mitä hittoja [redacted]
[redacted]

Ja — Hittoja,

Syylisiä kaikki

Kaikki sokeita

Sokea
[redacted] kopeloi, kopeloi, — tur-
haan, — ja istui vihdoin hahottaen jalkaralle.

maailma käy — yhä huonommaksi [redacted]

— Ei minä en palaa.

LEHMÄ ON OJASSA – COW IS IN THE DITCH

Alkuperäiset kirjansivut, tussi, kuulakärkikynä, teippi

Original book pages, marker, ballpoint pen, tape

20,5 x 13,5cm

2011-2014

~~... ja ... oppilaita ...~~

Niinpä ~~...~~

~~...~~
~~...~~
~~...~~
~~...~~

... Mitä tulee kysymykseen
 ... molemmat osapuolet totesivat, että
 tässä niillä ei ole mitään erimielisyyksiä...

~~...~~
~~...~~
~~...~~
~~...~~

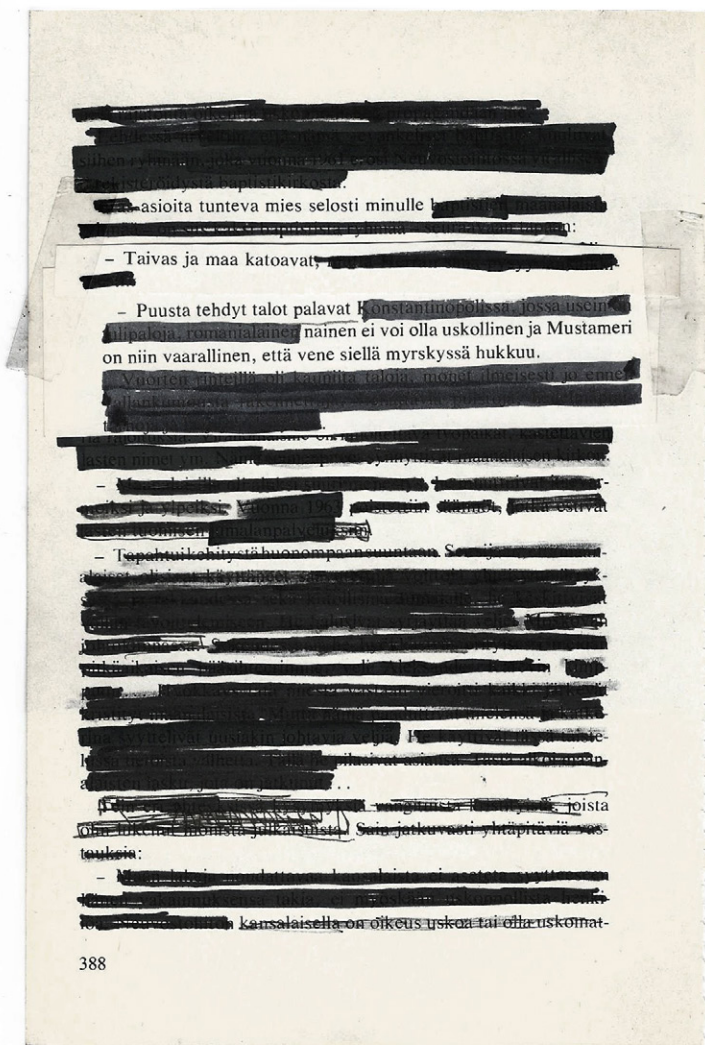
NIINPÄ – THAT IS RIGHT

Alkuperäiset kirjansivut, tussi, kuulakärkikynä, teippi

Original book pages, marker, ballpoint pen, tape

20,5 x 13,5cm

2011-2014

ASIOITA TUNTEVA MIES – A MAN WHO KNEW THINGS

Alkuperäiset kirjansivut, tussi, kuulakärkikynä, teippi

Original book pages, marker, ballpoint pen, tape

20,5 x 13,5cm

2011-2014

WHEN WE WERE IMMORTALS
Kuolleena syntynyt karitsa, hengitys koneisto
Lamb born dead, breathing mechanism
30 x 35 x 12cm
2013

PRESENCE / LONELY NIGHTS

Messinki, ihmisen kuona, (suolat, vesi, rasva)

Brass, human dross, (salts, water, fat)

200 x 160cm

2014

Bullock, M & Jennings, M.W. 1996. Benjamin Walter Selected Writings Volume 1. 1913-1926 Harvard College second printing 1997.

GoodReads. Georges Bataille Quotes. [verkodokumentti] 2015a.
saatavissa <http://www.goodreads.com/author/quotes/20842.Georges_Bataille> viitattu 25.5.2015.
Alkuperäisteoksessa: Violent Silence: Celebrating Georges Bataille.

GoodReads. Georges Bataille Quotes. [verkodokumentti] 2015b
saatavissa <http://www.goodreads.com/author/quotes/20842.Georges_Bataille> viitattu 25.5.2015.
Alkuperäisteoksessa: Theory of Religion.

Gordon, B. & Hirst, D. 2001. On the Way to Work. Faber and Faber.

Louisiana Channel. Marina Abramovic: Advice to the young. Louisiana Museum of Modern Art. [videotiedosto] 2013.
saatavissa <www.youtube.com/watch?v=8Ck2q3YgRIY> viitattu 25.5.2015.

Remfry, D. The Human Cry: An Appreciation of Francis Bacon. [verkodokumentti] 2009.
saatavissa <<http://irishamerica.com/2009/08/the-human-cry-an-appreciation-of-francis-bacon/>> viitattu 25.5.2015.

Schmied, W. 2006. Hermann Nitsch Orgien Mysterien Theater Retrospective. Verlag der Buchhandlung Walther König. Köln.

Suomisanakirja.: väkivalta. [verkodokumentti] 2015.
saatavissa < <http://www.suomisanakirja.fi/v%C3%A4kivalta> > viitattu 27.7.2015.

Wikipedia, vapaa tietosanakirja: Joseph Beuys. [verkodokumentti] 2015.
saatavissa <http://en.wikipedia.org/wiki/Joseph_Beuys> viitattu 25.5.2015.

Zeewier, J. Francis Bacon Fragments Of A Portrait - interview by David Sylvester. [videotiedosto] 2013.
saatavissa <www.youtube.com/watch?v=xoFMH_D6xLk> viitattu 25.5.2015.
Alkuperäisteoksessa: TV documentary, broadcast on BBC1, 18 September 1966.

Kuvat: s.34,35,36,37,39,40. Jussi Tiainen (Galerie Forsblom)

www.tonirtoivonen.wordpress.com
www.facebook.com/pages/Toni-R-Toivonen/112315618869749
www.instagram.com/tonirtoivonen